

[Ole Olsen]

forbrug af offentlige tjenester til et forbrug af materielle goder, vil den enkelte skatteyder ganske forståeligt ofte gøre et sådant forsøg. Det sker naturligvis hyppigst for mennesker, som ikke selv synes, at de får noget særligt ud af den offentlige service.

Samfundsmæssigt er en sådan omlægning ikke mulig. Den skattepolitik, vi fører, bør derfor afspejle dette. Gør den ikke det, vil hr. Glistrup og andre vide at udnytte deres ideer til egen fordel.

Den omflytning fra materiel produktion til offentlig service m.v., som vi har været vidne til i en temmelig lang årrække, er efter alt at dømme foregået for hurtigt. Det kan være farligt at foretage en omlægning af den karakter, der her er tale om, uden at befolkningen har forstået problematikken, eller sagt på en anden måde: inden folk får tid til at få sjælen med.

Også et andet problem har præget den hurtige omlægning til offentligt forbrug. Der har været skabt en efterspørgsel efter visse grupper af højtloønnede. Disse grupper har gennem deres faglige aktivitet gennemtvunget meget kraftige lønstigninger. Disse lønstigninger må i sidste instans bæres af den materielle produktion.

Det er ikke noget under, at mennesker, der befinder sig på det laveste løntrin her i landet, og som udfører et stort fysisk slid, ofte med invaliderende følger, ikke kan forstå den samfundsmæssige nødvendighed af, at en større og større del af samfundets rigdom må overføres til de offentlige sektorer. Det ville egentlig have interesseret mig meget at høre hr. Poulsgaards kommentarer til det, jeg har fremlagt her, men hr. Poulsgaard er ikke til stede i dag. Jeg ved ikke, om hr. Poulsgaard inderst inde er mere enig i dette end i det, hr. Glistrup mener, men da hr. Poulsgaard som sagt ikke er her, kan jeg ikke få svar.

Kaj Hansen (DKP):

Kommunisterne havde gerne set en skatte-debat om nogle aktuelle og presserende skatteproblemer, men det er jo ikke lige det, forespørgslen lægger op til. Tværtimod er den vel med til at forhindre en sådan debat, fordi regeringen har alt for let ved at komme om ved en forespørgsel som denne. Der er dog en interessant ting ved denne forespørgsel:

hvad regeringens planer er med hensyn til indkomstkatten i 1980erne og 1990erne. Jeg ved ikke, om forslagsstillerne forestiller sig, at vi skulle have en SV-regering i 1980erne og i 1990erne; det gør kommunisterne i hvert fald ikke. Det kunne også tyde på, at fremskridtspartiet har opgivet at få deres egen skattepolitik igennem, for ellers behøvede de jo ikke at interessere sig så meget for, hvad denne regering vil i 1990erne.

Det, vi imidlertid kan konstatere, er for det første, at regeringen har lagt indkomstskatteudvalgets betænkning i skuffen, og for det andet, at ministeren ikke har holdt sit løfte om at fremsætte forslag til en værdistigningsafgift. De påtænkte reformer på skatteområdet er indefrosset eller helt droppet. Den forrige regering havde i det mindste til hensigt at gennemføre en skattereform fra den 1. januar 1980 med følgende mål: 1) en mere rimelig fordeling af de samlede skattebyrder til fordel for de lavere og mellemste indkomstgrupper, 2) et forenklet og mere overskueligt skattesystem gennem sanering af en række af de skattemæssige fradrag.

Herved skulle den skattepligtige indkomst i højere grad end nu komme til at svare til den personlige bruttoindkomst. Den arbejdskraft, der således bliver frigjort hos skattemyndighederne, giver mulighed for en mere effektiv ligning og skattekontrol. Ved at tilnærme den skattepligtige indkomst til den personlige bruttoindkomst opnår man også et bedre grundlag for tildeling af forskellige indkomstbestemte sociale ydelser, f.eks. børnetilskud, boligsikring m.v. Den enkelte får således mindre mulighed for at påvirke tildelingsgrundlaget gennem de skattemæssige fradrag.

Den påtænkte skattereform havde selvfølgelig også mangler. Der var ingen forslag om indgreb mod skatteunddragelser, erhvervsdrivendes alt for høje afskrivninger, formuegevinster uden om beskatning, kommanditselskabers forhold, den lave aktieselskabsbeskatning på 37 pct. og meget andet.

Lad mig bare tage et eksempel. Jeg kan henvise til noget aktuelt, og det er regnskabet for Danmarks største industrivirksomhed, F. L. Smidth. Koncernen viser for 1978 et uændret ordinært driftsresultat for moderselskabet sammenlignet med 1977, men årets nettoresultat blev alligevel 14,5 mill. kr. bedre, dels fordi selskabet forrige år foretog en for-